

Sygn. akt: III C 1232/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: stażysta Benita Wardęga

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki akcyjnej we W.

przeciwko K. R.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki akcyjnej we W. na rzecz pozwanego K. R. kwotę 137 zł (sto trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1232/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 kwietnia 2017 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) Spółka akcyjna we W. zażądała zasądzenia od pozwanego K. R. na swoją rzecz kwoty 386,21 złotych z ustawowymi odsetkami od niej od dnia 21 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany zawarł z (...) Spółką akcyjną V. (...) w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał, że pozwany nie zapłacił składki w wysokości dochodzonej pozwem, zaś powód nabył tę wiarygodność w drodze cesji.

Nakazem zapłaty z dnia 12 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu K. R. zapłacić na rzecz powoda kwotę 386,21 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, co spowodowało, że nakaz ten utracił moc. W sprzeciwie poniósł zarzut niewykazania roszczenia.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 2 grudnia 2015 roku (...) Spółka akcyjna V. (...) w W. zawarł z powodem (...) Spółką akcyjną we W. umowę sprzedaży wierzytelności.

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności, k. 52, 57-64;

Pismem z 21 kwietnia 2016 roku powód poinformował pozwanego o nabyciu wierzytelności wynikającej z niezapłaconej składki ubezpieczeniowej na rzecz (...) Spółka akcyjna V. (...) w W. w wysokości 386,27 złotych i wezwał go do zapłaty.

Dowód:

- pisma z 21 kwietnia 2016 roku, k. 53-54;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z powyższego wynika, że umowa ta jest obustronnie zobowiązująca. Z jednej strony nakłada na ubezpieczyciela obowiązek spełnienia określonego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, zaś z drugiej nakłada na ubezpieczającego obowiązek zapłacenia składki. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wynika z tego, że wierzytelność co do zasady może zostać przeniesiona na inną osobę, która obejmuje zarówno należność główną, jak i inne prawa z nią związane.

W takiej sytuacji powód winien był wykazać, że została zawarta umowa ubezpieczenia, która obowiązywała w okresie, z którym wiązać się dochodzone składki oraz nabycie tej wierzytelności.

W ocenie sądu powód nie wykazał, by pozwany zawarł z (...) Spółka akcyjna V. (...) w W.. Na tę okoliczność przedstawił dowód z polisy (...) nr (...). Z dokumentu tego nie wynika, by pozwany K. R. zawarł umowę ubezpieczenia. Nie został on wskazany jako ubezpieczający zarówno w treści tego dokumentu, jak również dokumentu tego nie podpisał. Nie ma przy tym znaczenia, czy pozwany był właścicielem ubezpieczonego pojazdu. Umowa ubezpieczenia nie ma charakteru rzeczowego, lecz zobowiązaniowy. W takim stanie rzeczy osoba trzecia nie staje się zobowiązana do spełnienia świadczenia, jeśli sama oświadczenia takiego nie złożyła. Co więcej, powód nie wykazał, by podpis na umowie został nakreślony przez T. R., będącego współwłaścicielem tego pojazdu.

Nawet gdyby przyjąć, że wierzycielowi pierwotnemu przysługiwało roszczenie przeciwko pozwanemu, to powód nie wykazał, by doszło do zmiany wierzyciela. W ocenie sądu, co prawda powód udowodnił zawarcie z (...) Spółką akcyjną V. (...) w W. umowy przelewu wierzytelności, lecz nie wykazał, by wierzytelność objęta polisą (...) nr (...) była przedmiotem tej umowy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd oddalił powództwo, o czym orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. przyjmując, że pozwany wygrał proces w całości. Na poniesione przez niego koszty procesu składały się: koszt zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w łącznej wysokości 137 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt II sentencji.